

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

27 septembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

președinte – Petru Ursache,

judecătorii – Petru Moraru, Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti și Nadejda Toma,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 25 februarie 2016, declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Cahul, Dumitru Calendari, în cauza penală în privința lui

Ciobanu Ivan Gheorghe, născut la 18 ianuarie 1986, originar și locuitor s. Bobocica, r-nul Cantemir.

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 28.04. - 29.10.2015;

Instanța de apel: 08.12.2015 - 25.02.2016;

Instanța de recurs: 25.04. - 27.09.2016.

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Cantemir din 29 octombrie 2015, Ivan Ciobanu a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, la 5 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei închisorii a fost suspendată pe perioada probațiunii de 4 ani.

A fost încasat de la inculpatul I. Ciobanu în beneficiul Instituției Medico Sanitare Publice, Spitalul Clinic de Psihiatrie, suma de 994 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

2. Pentru a se pronunța, prima instanță a constatat în fapt, că inculpatul I. Ciobanu la 16 februarie 2015, aproximativ la ora 04⁰⁰, în s. Bobocica, com. Enichioi, r-nul Cantemir, aflându-se lângă gospodăria lui N. Istrati, fiind în stare de ebrietate alcoolică, avînd intenția vătămării intenționate grave a integrității corporale, l-a chemat la poartă pe N. Istrati și în mod intenționat i-a aplicat o lovitură cu cuțitul în partea abdomenului, cauzîndu-i conform raportului de expertiză medico-legală nr. 32 „D” din 09 martie 2015, vătămări corporale grave.

3. Procurorul, a contestat cu apel sentința, solicitînd casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care I. Ciobanu să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, la 10

ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis, cu nimicirea corpului delict-cuțitul.

În susținerea apelului, procurorul a invocat, că concluziile primei instanțe referitor la încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului vin în contradicție cu probele acumulate și examinate.

În acest context, procurorul a menționat, că prima instanță nu a luat în considerație declarațiile părții vătămate N. Istrati, martorilor acuzării M. Istrati, A. Bahnari, V. Istrati, N. Crudu, precum și probele prezentate de partea acuzării care au fost examinate în cadrul cercetării judecătorești, mai mult, prima instanță nu a luat în considerație faptul, că ajutorul acordat la timp victimei a fost un impediment pentru ca să nu survină decesul, constituind un semn calificativ în acțiunile incriminate inculpatului pentru a lipsi intenționat de viață partea vătămată.

La fel, în apel s-a făcut referire și la corpurile delict, un cuțit de bucătărie și alte bunuri ce aparțin inculpatului I. Ciobanu, problemă, care în viziunea procurorului, nu a fost soluționată de către prima instanță potrivit rigorilor stabilite de art. 162 alin. (1) pct. 1) Cod penal.

În final, procurorul cu referire la prevederile art. 61 Cod penal, a mai pledat și pentru o pedeapsă reală în privința inculpatului I. Ciobanu.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 25 februarie 2016, a fost admis apelul declarat de procuror, casată sentința parțial în partea soluționării problemei privind corpurile delict și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care, corpul delict – cuțit de bucătărie care a servit la săvârșirea infracțiunii, să fie nimicit.

În rest sentința a fost menținută.

La adoptarea soluției date, instanța de apel a statuat că, prima instanță în baza probelor administrate legal de către organul de urmărire penală și verificate în ședința de judecată, cu respectarea prevederilor art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, le-a dat o apreciere justă în sensul art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, utilității, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept, astfel ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția și respectiv condamnarea inculpatului I. Ciobanu în baza art. 151 alin. (1) Cod penal și în baza acestei legi, fiindu-i corect stabilită pedeapsa 5 ani închisoare, iar în baza art. 90 Cod penal, executarea pedepsei fiindu-i suspendată condiționat pe perioada de probațiune de 4 ani.

În acest sens, instanța de apel a conchis că vinovăția inculpatului I. Ciobanu în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, întru-totul s-a confirmat prin declarațiile inculpatului I. Ciobanu; părții vătămate N. Istrati; martorilor M. Istrati, A. Bahnari, V. Istrati, N. Crudu; procesul-verbal de autosesizare din 16 februarie 2015 (f.d. 7); procesele-verbale de cercetare la fața locului din 16 februarie 2015 (f.d. 16-21, 23-26); raportul de expertiză medico-legală nr. 32 „D” din 09 martie 2015 (f.d. 71-72); raportul de expertiză psihiatrico-legală nr. 260a-2015 din 06 aprilie 2015 (f.d. 111-112).

Referitor la încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului I. Ciobanu, instanța de apel a concluzionat, că prima instanță la acest segment corect a stabilit starea de fapt și de drept, probele administrate fiind apreciate în modul corespunzător, iar acțiunile inculpatului just au fost încadrate în baza art. 151 alin. (1) Cod penal.

Tot în acest context, instanța de apel a menționat, că din declarațiile părții vătămate și a martorilor audiați rezultă, că între inculpatul I. Ciobanu și partea vătămată N. Istrati nu exista în ziua săvârșirii infracțiunii, precum și nu a existat anterior o stare de conflict preexistentă, care ar genera intenția de omor, iar pentru încadrarea juridică a faptei în cazurile circumscrise normelor art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, precum și art. 151 alin. (1) Cod penal, este necesară stabilirea formei și modalității vinovăției cu care a fost săvârșită fapta.

Aici, instanța de apel a specificat, că dacă în cazul infracțiunii de vătămare corporală gravă făptuitorul acționează cu intenția generală de vătămare, în cazul tentativei de omor, acesta acționează cu intenția de ucidere, mai mult, infracțiunea prevăzută la art. 151 alin. (1) Cod penal, poate avea ca element subiectiv și intenția depășită însă, în acest caz, făptuitorul acționează nu cu intenția de omor, dar cu intenția generală de vătămare corporală, rezultatul mai grav, punerea în primejdie a vieții persoanei, fiind imputat acestuia pe baza intenției depășite.

În continuare, instanța de apel a reținut, că în raport cu concluziile menționate supra, din declarațiile părții vătămate cu certitudine rezultă, că inculpatul a aplicat o singură lovitură cu un cuțit de bucătărie în zona abdomenului părții vătămate și avînd în vedere caracterul spontan al atacului și modul în care acesta s-a produs, inculpatul nu a urmărit suprimarea vieții lui N. Istrati și nu a acceptat posibilitatea producerii unui asemenea rezultat, ci doar a vătămării părții vătămate.

Astfel, instanța de apel a conchis, că prima instanță corect a constatat, că la caz nu au existat circumstanțe care au întrerupt acțiunile inculpatului și nu au existat cauze independente de voința inculpatului, care l-ar fi împiedicat pe acesta în realizarea acțiunilor menite să producă efectul omorului, ori, procurorul avînd obligația, nu a prezentat instanței probe suficiente pentru a întemeia o declarație de vinovăție în sensul expus în rechizitoriu.

În ce privește corpul delict – cuțitul de bucătărie, instanța de apel a reținut, că critica procurorului în acest sens este întemeiată, ori prima instanță la acest compartiment a ignorat prevederile art. 162 alin. (1) pct. 1) Cod penal.

La capitolul individualizării pedepsei, instanța de apel a statuat, că prima instanță a acordat deplină eficiență prevederilor art. art. 7, 61, 75 Cod penal, ținînd cont de gravitatea infracțiunii săvârșite care potrivit art. 16 Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor grave, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele care atenuează sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

5. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, a contestat cu recurs ordinar decizia instanței de apel, solicitînd casarea acesteia, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În susținerea recursului procurorul a invocat, că încadrarea juridică efectuată de către instanțele de fond, pentru care a fost condamnat inculpatul I. Ciobanu vine în contradicție cu probele acumulate în cadrul urmăririi penale și examinate în cadrul ședințelor de judecată, și anume: declarațiile părții vătămate N. Istrati (f.d. 10-11); martorilor M. Istrati (f.d. 30), V. Istrati (f.d. 32), A. Bahnari (f.d. 33), N. Crudu (f.d. 121); expertului I. Verdeș (f.d. 126), precum și declarațiile martorilor M. Istrati,

V. Istrati, A. Bahnari, N. Crudu din cadrul primei instanțe; procesul-verbal de autosesizare din 16 februarie 2015 (f.d. 7); procesele-verbale de cercetare la fața locului din 16 februarie 2015 (f.d. 16-21, 23-26); raportul de expertiză medico-legală nr. 32 „D” din 09 martie 2015 (f.d. 71-72); raportul de expertiză medico-legală a corpurilor delictive nr. 125, 126, 127, 128 din 27 februarie 2015 (f.d.61-67); raportul de expertiză psihiatrico-legală ambulatorie nr. 260a 2015 din 31 martie 2015 (f.d. 111-113); corpurile delictive.

La fel, procurorul a menționat, că instanțele de fond nu au dat apreciere declarațiilor inculpatului din care, de fapt, rezultă, că între inculpat și partea vătămată N. Istrati a existat un conflict, iar mențiunea instanțelor, că *între inculpat și partea vătămată nu exista în ziua incidentului și nu a existat anterior o stare conflictuală preexistentă, care ar genera intenția de omor*, în viziunea acuzării, este neîntemeiată.

Mai mult, faptele constatate în hotărârile instanțelor de fond se combat prin declarațiile părții vătămate N. Istrati, care atît în cadrul urmăririi penale, precum și în cadrul cercetării judecătorești, a indicat direct, că inculpatul I. Ciobanu fiind la poarta acestuia și avînd în mîna stîngă un cuțit, fără a spune ceva, l-a înfipt cu cuțitul în partea dreaptă a abdomenului, după care s-a întors și a plecat, iar dînsul a intrat în ogradă.

Totodată, procurorul a invocat, că instanța de apel urma să se pronunțe și asupra argumentului acuzării din apel, precum că, *instanța de fond la pronunțarea sentinței nu a luat în considerație și faptul că ajutorul medical acordat unei persoane care este victima unei infracțiuni constituie un complex de cele mai simple proceduri medicale efectuate la locul accidentului, sub forma de auto-ajutor, sau ajutor reciproc, la fel de participanții la procesele de salvare cu folosirea echipamentului standard și celui improvizat, care are scop principal salvarea vieții omului, ori, ajutorul medical acordat la timp părții vătămate N. Istrati a fost un impediment pentru ca să nu survină decesul, astfel, constituind un semn calificativ în acțiunile incriminate inculpatului I. Ciobanu pentru a lipsi intenționat de viață partea vătămată.*

Oare, aplicarea de către inculpatul I. Ciobanu în privința părții vătămate N. Istrati a unei lovituri cu un obiect ascuțit în zona vitală a corpului, modul, circumstanțele și intensitatea loviturilor, gravitatea leziunii corporale, perseverența inculpatului în exercitarea violenței asupra părții vătămate, adică necatînd la faptul că la cunoscut pe dînsul, care a ieșit spontan în stradă și nu prezenta pericol, fără a întreprinde careva măsuri, fără a se adresa verbal, avînd cuțitul în mîna, l-a apucat pe N. Istrati cu mîna dreaptă de umăr și cu mîna stîngă, în care avea cuțitul, i-a aplicat cu lama, o lovitură în abdomen, care constituie organ vital, ceea ce demonstrează, că inculpatul a avut intenția de a săvîrși omorul intenționat a părții vătămată, adică de a-l lipsi ilegal și intenționat de viață, însa infracțiunea nu a fost dusa pînă la capăt din motive independente de voința lui.

Astfel, circumstanțele descrise mai sus cad sub incidența prevederilor pct. 4 din Hotărîrea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 11 din 24 decembrie 2012 ”Cu privire la practica judiciară în cauzele penale referitoare la infracțiunile săvîrșite prin omor (art.145-148 Cod penal)”, care stipulează, că „În alte cazuri, tentativa de omor poate fi o tentativă perfectă (terminată), atunci cînd făptuitorul depune toate eforturile pe care le consideră necesare pentru lipsirea de viață a

victimei și care în realitate au fost necesare pentru aceasta, fără ca fapta să-și fi produs efectul”.

6. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, asupra recursului declarat de procuror nu au fost depuse referințe,

7. Judecând recursul ordinar în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal ajunge la concluzia despre necesitatea respingerii acestuia din următoarele considerente:

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Conform art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța este în drept să respingă recursul ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

Din textul recursului declarat de către procuror, se constată că recurentul invocă drept temei art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală - hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, din care reiese că faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Deci, recurentul consideră că instanța de apel nu și-a argumentat corespunzător soluția sa privitor la menținerea calificării acțiunilor inculpatului în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, descriind în conținutul recursului declarat probe, care în opinia recurentului nu au fost apreciate de instanțe la justa valoare, ceea ce, în consecință, greșit a dus la încadrarea acțiunilor inculpatului în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, încălcând astfel pct. 6), 12) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Analizând aceste temeuri în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal lărgit constată că nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursului declarat, lipsind temeuri de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel pentru a repara erorile de drept invocate.

Cu referire la cele invocate de recurent, reieșind din jurisprudența constantă a Curții Europene, Colegiul penal reiterează că, motivarea hotărârii este un proces de analiza și sinteza a actelor și lucrărilor dosarului care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atâta timp cât sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere probatoriu și sunt menționate componentele obligatorii ale unei motivări a hotărârii penale, așa cum s-a procedat, de altfel, în cauza de față.

Investită cu o situație de fapt, prima instanță și cea de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, au expus situația de fapt reținută și au concluzionat corect că aceasta se circumscrie încadrării juridice în baza art. 151 alin. (1) Cod penal.

Totodată, cât privește alegațiile procurorului referitor la faptul că instanța de apel a apreciat formal și de ordin general probele și circumstanțele cauzei penale, lăsând fără atenție motivele invocate în apelul acuzatorului iar decizia atacată nu cuprinde motivele care se întemeiază soluția, Colegiul remarcă că, în situația în care instanța de fond și-a motivat decizia luată arătând în mod concret la împrejurările care

confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de apel/recurs eventual, o curte de apel poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță.

Colegiul penal pe această linie de considerente specifică că, pentru a constitui caz de casare eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, ci discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

Subsidiar, este de remarcat faptul că, recurentul nefiind de acord cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, a solicitat încadrarea acestora în baza art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, din motiv că în acțiunile acestuia se conțin elementele constitutive ale infracțiunii nominalizate.

Însă, în opinia Colegiului penal, criticele recurentului referitor la încadrarea juridică greșită a acțiunilor lui Ivan Ciobanu în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, nu sunt incidente în cazul supus judecării, din motivul că instanțele inferioare au făcut o analiză completă și obiectivă a tuturor probelor administrate la toate fazele procesului penal, încadrând corect acțiunile inculpatului în articolul menționat.

Așa cum rezultă din textul deciziei atacate, Colegiul penal constată că instanța de apel și-a motivat decizia în conformitate cu art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, astfel, decizia cuprinde temeiurile de fapt și de drept care au dus, la caz, la admiterea apelului declarat de procuror doar în partea soluționării problemei privind corpurile delictive, ori, argumentele acuzării în ce privește încadrarea juridică a acțiunilor lui Ivan Ciobanu instanța de apel le-a găsit neîntemeiate, fiind menținută sentința în această parte.

La fel, instanța de recurs reține că, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, a verificat legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță și conform materialelor din dosar, ajungând la concluzia corectă că sentința atacată este greșită doar în partea soluționării problemei privind corpurile delictive, în rest fiind legală și întemeiată, ori, la adoptarea sentinței prima instanță a dat o apreciere justă probelor administrate și corect a ajuns la concluzia de condamnare a lui Ivan Ciobanu în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, la 5 ani închisoare cu executarea în penitenciar de tip semiînchi, iar în temeiul art. 90 Cod penal, executarea pedepsei fiind suspendată condiționat pentru perioada de probațiune de 4 ani.

Potrivit art. 113 alin. (1) Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii prevăzute de norma penală.

Reieșind din prevederile legale și practica judiciară constantă, Colegiul penal reține că, pentru verificarea existenței temeiului, prevăzut în art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, instanța de recurs trebuie să țină seama de fapta săvârșită, așa cum aceasta a fost stabilită de către instanța de apel, dar va supune unui control riguros încadrarea juridică a faptelor stabilite, verificând dacă acestea au fost încadrate corect potrivit normei penale.

În speța, inculpatul Ivan Ciobanu a fost pus sub învinuire de către organul de urmărire penală în baza art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal – pentru tentativa de omor, adică acțiunile intenționate îndreptate nemijlocit spre omorul unei persoane, dar care din cauze independente de voința făptuitorului nu și-a produs efectul.

Prima instanță examinând cauza a recalificat acțiunile inculpatului în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, calificare susținută și de către instanța de apel, din lipsa laturii subiective a infracțiunii prevăzute la art. 27, 145 alin. (1) Cod penal.

La acest capitol Colegiul v-a susține poziția instanțelor de fond, deoarece conform doctrinei penale și anume faptul că în cazurile în care se exercită violența asupra victimei, dar se produce o lezare a integrității corporale sau sănătății acesteia, apare problema distincției între tentativa de omor și una din infracțiunile contra sănătății persoanei.

Această problemă se soluționează prin analiza laturii subiective, dar cu luarea în calcul a unor semne obiective ce țin de realizarea faptei.

Astfel, tentativa de omor este posibilă în prezența intenției directe, nu și a celei indirecte.

Dacă acțiunile au condus la vătămarea integrității corporale sau a sănătății, iar decesul victimei nu s-a produs din cauze independente de voința făptuitorului, atunci cele comise vor forma tentativa de omor (în cazul intenției directe) sau vătămarea intenționată gravă, medie sau ușoară - integrității corporale sau a sănătății (în cazul intenției indirecte - situație similară speței date).

Tentativa de omor poate fi o tentativă întreruptă (neterminată), dacă subiectul nu a putut să-și continue fapta, intervenind anumiți factori care l-au împiedicat să-și desfășoare mai departe activitatea infracțională.

În alte cazuri, tentativa de omor poate fi o tentativă perfectă (terminată), atunci când făptuitorul depune toate eforturile pe care le consideră necesare pentru lipsirea de viață a victimei și care în realitate au fost necesare pentru aceasta, fără ca fapta să-și fi produs efectul.

Deci, în speța, din declarațiile inculpatului și a părții vătămate se confirmă indubitabil că, inculpatul Ivan Ciobanu i-a aplicat părții vătămate Nicolai Istrati o lovitură cu cuțitul în partea dreaptă a abdomenului, nefiind confirmată intenția directă a inculpatului de a-l omorî pe Nicolai Istrati, deoarece ultimul imediat după aplicarea loviturii cu cuțitul s-a întors și a plecat acasă.

Prin urmare, fapta săvârșită de Ivan Ciobanu nu poate fi încadrată ca tentativă întreruptă (neterminată), deoarece acțiunea începută de inculpat nu a fost întreruptă de terțe persoane și ea putea fi continuată pentru a-și produce efectul, în ultimul caz fiind tentativa consumată când acțiunea a început și a fost dusă pînă la capăt, dar nu s-a produs rezultatul, el fiind înlăturat din cauze ce nu depind de voința făptuitorului.

În esență, toate cele invocate supra conturează convingerea fermă a instanței de recurs că criticele recurentului referitor la încadrarea juridică greșită a acțiunilor lui Ivan Ciobanu în baza art. 151 alin. (1) Cod penal, nu sunt incidente în cazul supus judecării, din motivul că instanțele de fond au făcut o analiză completă și obiectivă a tuturor probelor, stabilind corect vinovăția inculpatului de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 151 alin. (1) Cod penal.

Pe cale de consecință, se reiterează că decizia instanței de apel corespunde tuturor prevederilor legii de procedură penală, ea fiind legală, argumentată și

întemeiată, mai mult, instanța de apel a apreciat just probatoriul administrat, specificând motivele pe care și-a întemeiat soluția adoptată și luând în considerație că critiquele din recursul declarat de procuror, sunt neîntemeiate, se impune incontestabil respingerea recursului ordinar ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii contestate.

8. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Cahul, Dumitru Calendari, cu menținerea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 25 februarie 2016, în cauza penală privindu-l pe ***Ciobanu Ivan Gheorghe***.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 27 octombrie 2016.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Petru Moraru

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Nadejda Toma